

KŘEŠŤANSKÝ ZPRAVODAJ

Pole, žně, hořčičné zrno, ptáci, sůl,
lilie, kvas, město na hoře,
vinný kmen, koukol, pšenice, ovce, rybáři
- to vše Ježíši připomíná svět nebe.
K Bohu vede vše, co máme před očima,
pokud se díváme s čistým srdcem.

Heřmanův Městec
srpen 2019

Jaké dobro, jaké blaho tam, kde bratři bydlí svorně! ... Tam udílí Hospodin své požehnání, život navěky.

Žalm 133,1.3

Krátká biblická písnička opěvuje soudržnost, která mezi lidmi vůbec není samozřejmá. Mnohem snazší je nedohodnout se, nežli se dohodnout. Společenské dění v naší zemi je toho dokladem. A spory mezi sourozenci bývají obzvláště trpké a jejich zhojení obtížné. Žalmista v tomto poutním žalmu volí příhodná slova, když mluví o pokojném soužití v lidské rodině: dobro, blaho. Právě Boží lid má světu ukazovat, že skrze svornost vede cesta do požehnané budoucnosti. Nikdy nebudeme všichni stejní, ale Bůh nás učí navzájem se mít rádi i ve své rozdílnosti. Společně tady v našem městě tvoříme rodinu Božích dětí, naše církevní společenství představují prostor pro setkávání generací a vzájemnou pomoc, snažíme se vytvářet prostředí snášenlivosti, dialogu, přijetí lidí odlišných a všelijak znevýhodněných. To rozhodně není málo! V zemi, kde se bytostná touha po vítězství pravdy a lásky posměšně označuje za „pravdoláskařství“, máme jako křesťané vytrvat ve svornosti a v přesvědčení, že pravda a láska jsou tím nejlepším základem života. Tam udílí Hospodin své požehnání, život navěky.

Požehnané dny přeje Jan Plecháček

Drazí farníci, přátelé.

Loni v srpnu jste mě přivítali jako nového správce farnosti a během uplynulého roku jsme se vzájemně poznávali. Nejsme si cizí, naopak vnímám vzájemnost našeho farního společenství. Děkuji za to Pánu Bohu i vám. Uvědomuji si v naší farnosti veliký potenciál církve. Církve, která se uskutečňuje ve farnosti, která je naším společným domovem. Za pár dní začne nový školní rok a tím se znovu rozběhnou i aktivity farního společenství. Společně zahájíme školní rok první zářijovou nedělí, mší svatou pro děti; žehnáním dětem, učitelům i žehnáním školních potřeb. Během září zkoordinujeme výuku náboženství pro děti, které se spolu se mnou v tomto školním roce ujme sestra Terezie z Hoješína. Aby bylo pamatováno i na dospělé, rád bych také nabídl možnost setkání s katechismem pro starší.

Jak jste si jistě všimli, zahájili jsme opravu farní budovy. Letošní etapa probíhá výměnou oken v prvním poschodí. Součástí této etapy bude i restaurování vchodových dveří, které pro svou náročnost, přinese i drobná omezení. Po dobu oprav vstupních dveří nebude možné používat vchod z náměstí, ale pouze vstup přes farní dvůr. Věřím, že i tuto náročnější akci trpělivě zvládneme. Letošní etapa oprav fary je ve finančním rozsahu cca 850.000,- Kč. Finanční vykrytí je z Fondu regenerace ministerstva kultury, z příspěví města Heřmanův Městec, z Diecézního fondu solidarity, z příspěví Pardubického kraje a z prostředků naší farnosti. Chtěl bych touto cestou vyjádřit poděkování všem, kteří nám poskytují

finanční pomoc, ale také těm, kteří nám pomáhají s přípravou dotačních projektů a administrativou, která je s celou akcí spojená. Veliký dík patří vám všem, kteří přicházíte s pomocí formou úklidu po řemeslnících, či jinými službami, které jsou nezbytné. V následujícím roce bychom měli pokračovat výměnou oken v přízemí fary a také statickým zajištěním narušené zdi severní části budovy.

Vedle této stavební akce na faře nás ještě čeká v podzimních měsících nezbytná oprava havarijního stavu zákristie v kostele v Jezbořicích. Oprava zákristie si vyžaduje výměnu krovu, stropního podhledu a střešní krytiny. Celá akce je v rozsahu cca 400.000,- Kč. Na tuto akci jsme získali příspěvek z Pardubického kraje 250.000,- Kč. Obec Jezbořice se doposud k naší žádosti o příspěvek na opravu nevyjádřila.

Letos na jaře došlo při klimatické kalamitě k poškození okenice ve věži kostela ve Stojicích. Tuto živelnou havárii se již podařilo odstranit nákladem cca 50.000,- Kč. Havárie byla uhrazena z plošného pojištění budov diecéze. Stejnou formou byla zaplacená i vzniklá havárie na střeše kostela v Kostelci u Heřmanova Městce, kde vichřice poškodila cca čtvrtinu střechy. Náklady na opravu byly cca 75.000,- Kč.

Drazí přátelé, jsem rád, že jsem zde mezi vámi našel domov a vaší přízně si vážím. Děkuji za vaši ochotu vytvářet farní společenství, které společně prožívá radosti i starosti každodenního života. Děkuji vám za krásnou atmosféru, kterou vytváříte při bohoslužbách, při různých setkáních. Děkuji za společné dílo Hudebního léta zvláště těm, kteří jej prakticky i finančně zajišťují. Nechci zapomenout poděkovat za hudební doprovod při liturgii včetně té, která je uzpůsobená dětem. Děkuji maminkám, které se věnují nedělní katechezi dětí a doufám, že se v opravené místnosti budou cítit s dětmi dobře. Díky i kostelníkům a ministrantům za jejich věrnost ve službě, kterou obětavě konají z lásky k Pánu Bohu. Radost mi dělá obětavá péče o květinovou výzdobu našeho kostela, stejně i rodící se společenství mládeže, které je nadějí a budoucností farního společenství.

Prosím Pána Boha za toto naše společenství, abychom ochotně žili církev v radosti, která se uskutečňuje ve farnosti.

S požehnáním P. Adrian

**Víme přece, že bude-li stan našeho pozemského života stržen,
čeká nás příbytek od Boha, věčný dům v nebesích, který nebyl
zbudován rukama.**

2. Korintským 5,1

Sestry a bratři v Kristu, milí přátelé,

s koncem srpna se pro žáky i učitele blíží vstup do nového školního roku a pro nás pro všechny příchod babího léta a podzimního času. Bartolomějská pouť, kterou právě tento víkend prožíváme, má v Heřmanově Městci již dlouholetou tradici a užívají si ji nejen místní obyvatelé, ale přijíždějí návštěvníci z blízkého i vzdálenějšího okolí. Mnozí z pamětníků ještě zažili

atrakcemi a stánky zaplněné náměstí s dominantou města, kostelem, zasvěceným jeho patronu, apoštolu Bartoloměji. Bartoloměj byl jedním z kruhu Ježíšových učedníků, svědků a následovníků Páně a sám později zahynul v Arménii krutou mučednickou smrtí. Ano, toto vše je nám jistě dobře známo, ale některé souvislosti bychom měli mít na paměti i v čase pouťového veselí a radovánek. V dnešní době se poněkud vytrácí duchovní rozměr a tím i smysl této tradice.

Pouť, putování, poutník... na rozdíl od tuláka má poutník určitý cíl, jeho cesta někam směřuje. Izraelité putovali z Egypta pouští do Země zaslíbené pod vedením Hospodinem vyvoleného Mojžíše. Cesty Božích proroků byly pro ně samotné zprvu nepochopitelné, ale i přes mnohá vzdorování a pochybnosti se nakonec v důvěře spolehli na Hospodina. Ježíšova životní pouť vedla do Jeruzaléma, kde se na kříži završila jeho pozemská cesta. V evangeliu Janově je zaznamenáno, že ještě před svým zatčením a ukřižováním Ježíš svým učedníkům odpovídá na otázku, kde a jak nalézt cestu. „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“ (J 14,6) Apoštol Pavel dosvědčuje v úvodním citovaném verši korintským křesťanům, že cílem naší pozemské pouti je Království nebeské.

„Světlem pro mé nohy je tvé slovo, osvěcuje moji stezku.“ (Ž 119, 105)
Papež Benedikt XVI. se zamýšlí, podobně jako již dávní pisatelé biblických textů, nad lidským životem jako putováním:

„K jakému cíli? Jak nalézt cestu? Je to, jako kdybychom na plavbě po často temném a rozbouřeném moři dějin vzhlíželi ke hvězdám, aby nám ukazovaly cestu. Světlo samotné je Ježíš Kristus, slunce, které vyšlo nad všemi temnotami dějin. Abychom k tomuto světlu dospěli, potřebujeme i nám blízká světla – osoby, které světlo čerpají z jeho světla a podle nichž se tak můžeme orientovat při svém putování.“

V průběhu života každého z nás se střídají období radostná a šťastná s chvílemi smutku, trápení a bolesti, kterým bychom se jistě rádi vyhnuli, ale vymazat je nelze a stojí mnoho sil a osobní statečnosti se s nimi vyrovnávat. Podporou, životním vzorem a novou nadějí, oním blízkým světlem nám může být odkaz těch, kteří pochopili a následovali Mistra a Pána po cestách víry, naděje a lásky s odvahou i s důvěrou v Boží ochranu a pomoc.

*“Dej mi poznat svoje cesty, Hospodine,
uč mě chodit po svých stezkách.
Ved’ mě cestou své pravdy a vyučuj mě,
vždyť jsi Bůh, má spása,
každodenně skládám svou naději v tebe. (Ž 25, 4-5)*

Sestry a bratři, ať jsou pro vás i vaše rodiny a blízké sváteční dny letošní bartolomějské pouti příležitostí k radosti, prožité v kruhu svých nejbližších, v pokoji a v porozumění. Vážme si takových vzácných okamžiků a bud’me za ně vděční.

Alena Tučková, CCŠH

Vydáváme se na cestu bez mapy, víra je hvězdou, která osvětluje naši cestu.

Hledat Boha je dobrodružství. Nikdo z nás ale předem neví, kudy naše cesta k Bohu povede. Vydáváme se na cestu bez mapy, jako se vydali mudrci, kteří se přišli poklonit nově narozenému Kristu. Mnohdy máme dojem, že jsme sešli z cesty, že bloudíme a že jdeme oklikami. Jsme-li však rozhodnutí Boha najít, bude naše stezka v jeho očích vždycky přímá. Jediná věc nás může skutečně zavést na scestí, a sice že ztratíme z obzoru pevný cíl. Není-li jím totiž Bůh, počítejme s tím, že promarníme hodně času. Nevíme-li už, kam směřujeme, vnitřně se unavíme a zestárneme. Máme-li však pořád Boha před očima, naše srdce si uchová mládí a svěžest. Víra je hvězdou, jež nás vede k cíli. Po všechny dny a noci života, ve všech údolích i na vrcholcích hor máme vždycky vztážený bod.

Wilfrid Stinissen

Milí bratři, milé sestry,

heřmanoměstecká pouť je známkou nejen začátku nového školního roku, ale i konce léta. Po krátkém babím létě nás čeká období podzimem malebně zbarveného listí, ale i dny sychravé a deštivé.

Ať je nám všem v tomto čase citovaný text posilou a oporou.

Zdenka Sedláčková

PROČ, BOŽE, PROČ?

Vysoký věk, obdaření majetkem a dětmi - to byl ideál starozákonních Hebreů. Divíte se? Vždyť je to ideál i dnes, to dá rozum. Umře-li mladý rodič čtyř dětí, ptáme se Boha: „Proč? To se přece nesmí stát!“ „To se přece nesmí stát, být mučen a zabit,“ řekl Petr Ježíšovi. Místo vysvětlení dostal úder: „Jdi mi z očí, satane!“ (Mt 16,23) Nechápeme ... „Proč, Bože, neukážeš svou moc? Proč jsi nás nestvořil jako anděly? Proč nejsme hned jako Bůh?“ Ejhle, toto známe, to je přece na začátku Bible! „Budete jako Bůh a hned,“ říká had.

Vážení, to je ovšem biblický mýtus; je to „nadčasový symbol situace, v níž se (stále) lidstvo nachází.“ Moderně zabydlenému člověku se nechce probíjet k jakési absolutní úrovni lidství. Rádi bychom ji hned, doktorský diplom bez studií, nesmrtnost bez martyria. Divíme se, proč jsme stvořeni z tak křehkého materiálu, který podlehne kdejakému bacilu. Nechce se nám uzrávat k Lidství, nemáme zájem o nabídku Absolutna; ano, chtěli bychom být jako Bůh, ale IHNED a tady na Zemi, kde se nám žije tak dobře... „Máme přece právo, tak by to bylo spravedlivé!“ (?)

„Jste služebníci neužiteční (Lk 17,10), jak dlouho vás mám snášet?“ (Mt 17,17), povzdechl si Ježíš - a šel a dal za nás život.

Jan Rybář, Okénko do farnosti 4/2019

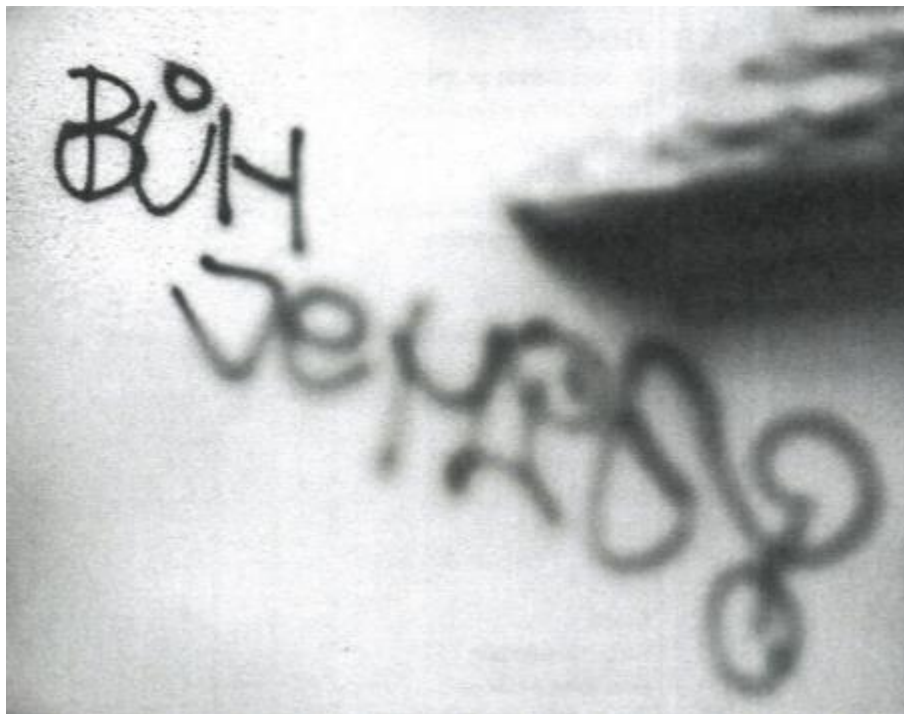
„BŮH JE MILOST...“

Víra v paradoxech naší doby

Žijeme ve zvláštní době. Někdo ji nazývá postmodernou, někdo již postpostmodernou. Žijeme prý v jedné z nejsekularizovanějších společností světa. Vypadá to, že Bůh je většině lidí lhostejný. Nejspíš to tak je, ale kdo ví, co se odehrává v srdcích lidí? Bůh i lidé nás neustále překvapují.

Fara v naší obci je poblíž nádraží, takže je zde občas rušno. Zvláště v nocích o letních víkendech. I noční vandalské útoky jsme si zažili. Ale nasprejovaný nápis se objevil tiše bez jakéhokoli hluku o Velikonocích. Stalo se to v noci ze Zeleného čtvrtka na Velký pátek. To je noc modlitby v Getsemanech a zatčení. V ní se rozhodovalo o spáse světa. A právě v této noci někdo nasprejoval na faru na dobře viditelné místo nápis.

Pochopitelně nás to pobouřilo. Takové vandalství a taková škoda! Pokoušeli jsme se přijít na to, co vlastně tento nápis znamená. Neznalí tohoto „umění“ tagů jsme však automaticky předpokládali, že se bude jednat o nápis urážlivý a rouhavý. O to víc nás to pobuřovalo.

Zkoušeli jsme uplatnit tuto záležitost jako pojistnou událost u naší pojišťovny a potřebovali jsme to vše nějak úředně zdokumentovat. I dostavil se policista. Vše si prohlédl a bez váhání nám sdělil obsah nápisu. Řekl nám, že se touto problematikou zabývá již delší dobu a je schopen podobné nápisy spolehlivě rozluštit. K našemu překvapení obsahem nápisu nebylo nic rouhavého. Spíš naopak. Jedná se vysloveně o biblické poselství. Na naši faru byl oné noci neznámým člověkem nasprejován nápis: „*Bůh je milost.*“ Téměř mi to vyrazilo dech. To nikdo z nás nečekal. Dostali jsme to černé na bílém: „*Bůh je milost.*“

Máme policejně zaprotokolováno, že „*Bůh je milost*“. Nevím, co si onen neznámý pod pojmem milost představuje. Ale udivuje mne, že tento pojem zná a spojuje jej s Bohem. Říkám si, jaký zvláštní humor Boží!

Abyste mi rozuměli, rozhodně nesouhlasím se sprejováním po domech a poškozováním cizího majetku, ať soukromého či veřejného. Ale ten člověk, co to udělal a dělá, mě zajímá. Ne jako pachatel, ale jako člověk. Co se v něm asi odehrávalo oné noci? Co ho vedlo a proč to napsal? Co si myslí o Bohu dnes? Kdo by něco takového řekl? Ne, Bůh neodešel z naší společnosti. Dokonce ani za společnosti sprejerů. *Bůh zůstává*. Na nás - věřících křesťanech, církvích - je teď, co s tím uděláme, co z toho vyvodíme pro svůj život a službu.

Pojišťovna nám pochopitelně nezaplatila nic. Zůstal nám jen onen policejní protokol a nápis na zdi. Nechali jsme jej. Lidé, co chodí kolem, si ho čtou. Připomíná jim přinejmenším, že Bůh je ... A to není zas tak málo. Zrovna dneska šla kolem nějaká škola a několik dětí hlasitě četlo: „*Bůh je*“ a slyšel jsem, jak se bavily o Bohu. „*Kde je Bůh a jaký je Bůh?*“ Ten nápis nám připomíná, že nemáme dělat rychlé soudy o naší době a o lidech. A taky, že přes všechno zdání **je Bůh přítomen a pracuje v srdcích lidí - i těch, do kterých bychom to nikdy neřekli**. Hodně se toho změnilo. Lidé jsou jiní. Nelze je oslovit starými způsoby. Ale možnosti oslovit je tu jsou... a otevírají se zřejmě nové. Bůh je přítomen – jako Pán překvapení a paradoxů. Ten nápis, musím přiznat, je dost provokativní a zároveň inspirativní.

Bůh je totiž opravdu milost. Často si ani neuvědomujeme, jaký poklad v evangeliu máme.

Petr Šandera, Blahoslav 2016

... A NEUVEĎ NÁS V POKUŠENÍ

Byla toho plná síť i noviny: „Papež pozměnil Otčenáš“. A mnoho lidí se chytalo za hlavu: Jakých novot se ještě od Františka dočkáme? Změní Boží gender; vyhlásí neomarxismus za článek víry nebo snad konvertuje k islámu? A teď vážně. Papež základní křesťanskou modlitbu nijak nezměnil. Ostatně, udělat to nemůže, i kdyby chtěl.

Patrně nejstarší křesťanskou modlitbu, správněji nazývanou „modlitba Páně“, nalezneme zapsanou v novozákonních evangeliích podle Matouše (6, 9-13) a Lukáše (11, 2-4). Za zmínku stojí, že obě verze se nikoli nepodstatně liší a obě jsou zasazeny do kontextu Ježíšova učení o modlitbě. Spíše než o jakousi neměnnou křesťanskou mantru jde tedy o modelový příklad, jak se modlit: krátce, věcně, nadějně, beze všeho patosu a rádoby zbožných kudrlinek. Svou strukturou i obsahem modlitba Pater noster zřetelně odráží modlitební praxi dobového judaismu 1. století.

Co tedy papež udělal? Nic než to, že schválil rozhodnutí italské biskupské konference vydat nové znění misálu (tedy mešních modliteb), které mění překlad jednoho slova modlitby. K obdobnému rozhodnutí dospěla bez jakéhokoli Františkova přičinění již v roce 2017 francouzská biskupská

konference, když namísto tradičního „neued’ nás v pokušení“, schválila formulaci „ne nous laisse pas entrer en tentation“ (nenech nás vejít do pokušení). V římském misálu nyní bude stát „nion abbandonarci alla tentazione“ (neopouštěj nás v pokušení). Papež změnu vítá a zdůvodňuje ji teologicky i biblicky: Bůh není ten, kdo by nás mohl vést do pokušení - roli pokušitele Písmo přisuzuje naopak d’áblu (např. Mt 4, 1-11).

Řecký text evangelií sice uvádí doslovně mé eisenenkés, tedy „nevod’, nepřiváděj“, avšak toto znění již od nejstarších křesťanských dob vyvolávalo potřebu vyjasnění. Už Jakub, představený první jeruzalémské křesťanské obce, ve svém novozákonním listu zdůrazňuje (zřejmě v přímé narážce na text modlitby Páně): „Když je však někdo pokoušen, ať nikdy neříká, že to pokušení je od Boha. Jako Bůh nemůže být pokoušen zlem, tak také sám nikoho nepokouší. Když je někdo pokoušen, vždycky jej vleče a vábí jeho vlastní chťič“ (Jk 1, 13-14).

V tomto smyslu se vyjadřovali i teologové pozdějších staletí, např. reformátor Jan Kalvín komentuje toto místo Otčenáše slovy: „U vědomí vlastních slabostí takto prosíme o Boží ochranu, abychom mohli obstát proti všem satanovým svodům“. Podobně doc. Jiří Mrázek, vedoucí katedry Nového zákona na ETF UK: „V této prosbě se nepředpokládá, že by Bůh uváděl nebo sesílal nějaké pokušení na nás. Předpokladem této prosby je, že Bůh nás vede a pokušením se pro nás mohou stát různá úskalí na cestě. Obvykle bývá tato prosba interpretována ve smyslu: „Nenech nás na pospas!“

Jsme to tedy my sami, kdo vcházíme do pokušení, vedeni svými vlastními sklony a preferencemi. Bible vykresluje člověka jako svobodného a odpovědného za své kroky, nikoli coby hříčku nevyzpytatelných sil - ať už přírodních nebo nadpozemských. Biblický Bůh není sadista za řídicím pultem vesmíru, který by nás podroboval nelidským morálním experimentům, co všechno vydržíme; s touto zvrácenou, žel značně rozšířenou představou vehementně polemizuje již Kniha Jób. Za svá životní rozhodnutí, za kroky a úkroky na své životní cestě jsme zodpovědní my sami. Do pokušení, soužení, těžkostí či krizí nás nikdo nevodí. Nikdo nás nemá na vodítku - určitě ne Bůh, o kterém mluví Ježíš.

Proč tedy řecký text na první pohled říká něco jiného? V evangeliu stojí psáno mé eisenenkés, „neued’“. Odpověď hledejme v lingvistice, nikoli v domnělých papežských novotách. Celý háček tkví ve faktu, že modlitba Páně (jako všechny Ježíšovy výroky) původně nebyla vyslovena řecky, jak ji máme zaznamenanou v evangeliích, nýbrž aramejsky. Církevní otec Papiáš (kolem r. 135) uvádí, že Matouš původně sepsal Ježíšovy výroky „jazykem Židů“ (hebraidi dialekto). Evangelia, jak je známe, však byla následně sepsána řecky, aby se Ježíšova zvěst mohla šířit mimo původní židovský kontext do celého světa. Řecký text je tedy tím nejstarším, co máme k dispozici, ale k jeho správnému pochopení je často potřeba vnímat původní semitskou vrstvu.

Joachim Jeremias, přední německý novozákonní badatel a odborník na starověký Přední východ už před půl stoletím upozornil, že modlitba Páně

vykazuje místy až doslovnou shodu se starodávnými židovskými modlitbami, které se nám dochovaly v písemné formě. I v nich se objevuje prosba o ochranu před pokušením. Používá se zde aramejské sloveso nisjón, jež může být gramaticky interpretováno kauzativně („neued“), anebo přípustkově („nenech vejít“). Právě v tomto druhém smyslu se starověcí Židé modlili: „Nenech mě upadnout do moci hříchu, nepravosti, pokušení a čehokoli hanebného“.

Autoři a redaktoři evangelií tedy pracovali s řečtinou jakožto tehdejším světovým jazykem, avšak jejich užívání řečtiny bylo výrazně semitské. Řeckou formulaci „neued' nás v pokušení“ je proto třeba chápat v kontextu dobových židovských modliteb. Jejich aramejské znění vyjadřuje prosbu za ochranu před našimi vlastními hříšnými sklony - jak o tom ve svém novozákonním listu mluví i Jakub. Právě v tomto smyslu chápe šestou prosbu Otčenáše francouzský a nově také italský misál. Ve skutečnosti ale nejde o žádnou misálovou novotu. Podobně modlitbu Páně formuluje řada novějších překladů Bible - za všechny připomeňme např. New Living Translation (1966) - „nenech nás podlehnout pokušením“ nebo volněji, ale o to výstižněji překlad z roku 2002 - „chraň nás před námi samotnými“.

Překlad je nikdy nekončící dobrodružství - a o biblickém překládání to snad platí dvojnásob. Jako v každém jiném oboru bádání i v biblistice stále dochází k novým objevům a posunům našeho poznání. Nacházíme nové rukopisné památky, vyvíjejí se naše znalosti původních jazyků i překladatelské metody. Mění se také kontext, do kterého Bibli překládáme. Co bylo původním adresátům zřejmé z doslovného znění, je dnes často potřeba upřesnit opisem. Otčenáš se tedy nemění, mění se jen naše porozumění a poznání. Není to vina papeže Františka ani žádné biskupské konference. Za tyto posuny můžeme vděčit tisícům lingvistů, archeologů, historiků, religionistů, biblických badatelů a překladatelů po celém světě. Jediné, co papež František nyní udělal, je to, že uznal a přijal plody jejich práce.

A jak by tedy nově mohla znít ona prosba v češtině? Jak jsme si ukázali, smysl textu je „nenech nás vejít do pokušení“. Modlit se takto nově nikdo nemusí (a k žádné oficiální změně u nás hned tak nedojde). Právě tak se ale nikdo nemusí modlit postaru. Modlitba má smysl jen jako svobodný a navýsost osobní akt ducha. Proč tedy tu dávnou prosbu neříct v roce 2019 úplně po svém, aktuálně a bez kudrlinek, třeba takhle: „Nenech nás napospas sobě samým a chraň nás před všemi zloduchy.“

Alexandr Flek, překladatel Bible 21 a autor Parabible

FEJETON LADISLAVA HERYÁNA

Jsou lidé, kteří si myslí, že když jsem kněz, poznám, kdo je posedlý, že vím, zda existuje d'ábel a peklo a zda v něm eventuálně někdo je, třeba Stalin nebo Hitler; že vím, zda skutečně existuje vymítání d'ábla, nebo je to jen ve filmech. Jiní se ptají, zda cítím nějaké dobré nebo zlé energie, co si myslím o léčitelích, je-li homeopatie fakt špatná nebo proč by nemohlo být převtělování.

Já obvykle odpovídám, že mne ďábel a všechny ty věci vůbec nezajímají, že mne zajímá jen Ježíš, evangelium a život podle něj; že jediné, co cítím, je to, že mne Bůh má rád, a že míchat křesťanství s reinkarnací je stejná blbost jako míchat hrušky s jablky. Lidé jsou tím obvykle překvapeni, moje odpověď se jim zdá málo. Možná si myslí, že jsem nějaký šaman nebo divný křesťan, anebo - jelikož duchovní život je něco speciálního - že k němu mám nějak daleko.

Jednou ráno mě napadlo, že člověku, který opravdu žije v Bohu, se znovu může otevřít rajská zahrada. Člověk totiž znovu může získat přístup ke stromu života. Má to ovšem jednu podmínku: musí konečně rezignovat na strom poznání, musí konečně přestat usilovat o jedení jeho plodů.

Já přeci, Pane, nemusím všechno vědět. Musí mi stačit, že jsem s Tebou! Odhalí se mi tolik krásy, že ji ani nebudu stačit vstřebat! Jestliže dojde k tomu, co říká prorok, že totiž „tento lid mne ctí svými ústy, ale svým srdcem se ode mne vzdaluje, a jejich bázeň přede mnou se stala jen naučeným lidským příkazem“ (Iz 29,13), naše lidská moudrost se stane jen kupou zbytečných otázek a nicneříkajících odpovědí. A těžiště našeho života s Bohem se přesune tam, kde o vztah k němu vlastně již vůbec nejde.

Chceme-li opravdu žít s Bohem, musíme rezignovat na ďáblovu pokušení nechat se dále krmit ze stromu poznání, abychom konečně „byli jako Bůh, tedy znali dobro i zlo“, a namísto toho se ponořit do tajemství jeho milosrdenství, ve kterém není důležité znát všechny odpovědi. Ano, tudy podle mého názoru vede ztracená cesta ke stromu života, ale nikomu tento svůj názor nechci nutit.

KT, 25.6.2019

HUDEBNÍ LÉTO V KOSTELE SV. BARTOLOMĚJE ROZDÁVALO OPĚT RADOST MNOHA POSLUCHAČŮM

S blížící se heřmanoměsteckou poutí se uzavřel i jubilejní XV. ročník festivalu „Hudební léto v kostele sv. Bartoloměje“. A jeho závěrečná tečka v podobě **Pocty českému baroku** byla skutečně noblesní. **Czech Ensemble Baroque** s dirigentem Romanem Válkem nenechal nikoho na pochybách, že české hudební dědictví z doby baroka patří k těm nejkrásnějším hudebním pokladům naší minulosti. Barokní trubky daly koncertu vsutku slavnostní ráz, kterým jsme připomněli i blížící se 30. výročí znovunabytí svobody a demokracie.

A jaký byl letošní jubilejní ročník? I přes řadu dalších nejen kulturních akcí v regionu si i nadále drží značný zájem posluchačů jak místních tak i těch, kteří za krásnou hudbou přijíždějí z širokého okolí. To nás těší, protože pokud by nebyl o program a koncerty zájem, nebyl by ani festival. Na jeho úvodu jsme při **Festivalovém laudatiu** děkovali za neuvěřitelných patnáct let jeho trvání. Dvořákovu Te Deum pod taktovkou Tomáše Židka v podání téměř 160 účinkujících, včetně profesionální Komorní filharmonie Pardubice, sólistů, studentů Konzervatoře Pardubice, heřmanoměsteckého Vlastislavu a dalších se zařadilo mezi největší dosavadní festivalové projekty. Druhý červnový koncert

nás zavedl opět po roce do přírodního amfiteátru zámeckého parku. Tam jsme měli nevšední příležitost umocněnou krásným počasím zažít koncert souboru **The Tap Tap**, kapely složené ze studentů a absolventů Jedličkova ústavu v Praze. Jejich věčný optimismus a elán, s kterým překonávají své každodenní obtíže, byl zjevně rychle nakažlivý. Prostě platí jejich logo symbolizující víru, že v životě prohrává jen ten, kdo všechno vzdává předem. Červencem jsme se vrátili zpět do kostela sv. Bartoloměje. Nejprve jsme přivítali špičkový **Belfiato Quintet**. Komorní dechový soubor tvořený absolventy hudební fakulty Akademie múzických umění v Praze představil skladby W. A. Mozarta, M. Ravela a dalších. Festival se vždy snaží nabídnout i to tradiční z duchovní hudby, a to jsou varhanní díla. Letošní varhanní koncert, který přilákal zcela zaplněný kostel sv. Bartoloměje, byl v režii otce a syna **Josefa a Přemysla Kšicovy**. Koncert byl tak trochu i alarmem, že je nutné se věnovat péči o naše varhany, které potřebují generální opravu. Na začátku srpna jsme s **Apollon Quartetem** přivítali i italského klarinetistu **Claudia Mansuttiho**. Mozart s Haydnem byli takříkajíc sázkou na jistotu.

Máme velkou radost z množství pozitivních ohlasů, kterých se festivalu dostává. Nakonec jeho hlavním smyslem je přinést radost z krásné hudby v podání špičkových interpretů co nejširšímu spektru posluchačů. Právě pro ně stojí za to věnovat dlouhodobé úsilí organizaci celého festivalu. Ono souznění hudby a duchovního prostoru je samo o sobě pro mnohé přitažlivé a oslovující. A věříme, že i duchovní prostředí, doslova genius loci, kostela sv. Bartoloměje vytváří svoji neopakovatelnou atmosféru a snoubí krásy umění a duchovní rozměr tohoto místa.

A neodmyslitelné poděkování organizátora - Římskokatolické farnosti, patří partnerům, bez kterých by festival nemohl existovat. Na prvním místě generálnímu partnerovi festivalu společnosti energieia o.p.s., dále Městu Heřmanův Městec, Pardubickému kraji, řadě nejen místních firem a společností, mediálním partnerům a mnoha dobrovolníkům a farníkům podílejících se na organizaci celého festivalu. Děkujeme!

Patnáct let festivalu znamenalo například 92 koncertů, stovky vystupujících umělců a dnes již tisíce spokojených posluchačů. Bude nám potěšením, když nám zachováte přízeň i pro léta příští.

za organizační tým Řk farnosti Heřmanův Městec Marek Výborný

NA MISI S LÉKAŘI BEZ HRANIC

Vybavujete si ještě, jak intenzivně se televize a další média zabývaly narůstajícím počtem nemocných silně infekčními spalničkami? Jen na okraj se při tom objevovaly zprávy o epidemiích nemoci v jiných zemích. V chrudimské nemocnici jsou stále zvenku červené cedule s pokyny, jak si mají lidé s podezřením na spalničky domluvit ošetření, aby přitom nemuseli vůbec

vstoupit do nemocnice a nákazu tam nešířili. Jak asi s takovou nákazou bojují někde v opravdu chudé části Afriky? A umíte si představit, že vyrazíte na pět měsíců do afrického Čadu, abyste tam organizačně zajišťovali práci více než stočlenného zdravotnického týmu, který se právě o to snaží?

Právě takový úkol měl Jan Dus v misi organizace Lékaři bez hranic. Vrátil se z ní na konci srpna. Předtím už pracoval v několika jiných misích této humanitární organizace, např. v Kongu při zásahu proti šíření smrtelně nebezpečné horečky ebola. O svých zkušenostech z těchto misí, o tom, co ho k této práci vede a jak se k ní dostal, bude mluvit v neděli 22. září od 17 hodin v Rytířském sále zdejšího zámku.

Mgr. Jan Dus vystudoval Evangelickou teologickou fakultu v Praze, do r. 2010 byl evangelickým farářem v Poličce (kde se mimo jiné setkal i s P. Adrianem Jaroslavem Sedlákem), poté vybudoval a pět let vedl Středisko humanitární a rozvojové pomoci spadající pod Diakonii Českobratrské církve evangelické a od r. 2017 pracuje jako administrátor v misích organizace Lékaři bez hranic.

Přednášku s prostorem pro následný rozhovor pořádá a srdečně vás na ni zve místní skupina České křesťanské akademie.

Jan Plecháček

DÍTĚ V TEREZÍNSKÉM GHETTU

RNDr. Michaela Vidláková, rodným jménem Lauscherová, se narodila 30.12. 1936 v Praze do židovské rodiny. Otec Jiří Lauscher byl sionista a patřil v Palestině, kde pobýval ve 20. letech, k zakládajícím členům kibucu Sarid. Oba se chtěli vrátit do Palestiny, což se jim nepodařilo. Matka Irma byla učitelkou v židovské škole a otec pracoval jako technik v továrně na kožešiny, později na dřevěné výrobky. 22. 12. 1942 byla rodina odvezena do terezínského ghetta. Zde přežili válku, byť byli odděleni od otce. Po válce se vrátili do Prahy. Otec a příležitostně i matka pracovali na velvyslanectví státu Izrael. V dubnu 1953 se pokusili o emigraci do Izraele, při přechodu hranice byli zatčeni a souzeni. Michaela s matkou strávily půl roku ve vazbě, otec dostal rok vězení. Michaela byla vyloučena z gymnázia, maturitu složila až při zaměstnání. V letech 1955-1960 studovala na Přírodovědecké fakultě UK. Pracovala v Ústavu pro výzkum výživy, který se později stal součástí Institutu klinické a experimentální medicíny. Je členkou reprezentace Židovské obce v Praze, je aktivní v Terezínské iniciativě a dalších sdruženích.

S Michaelou Vidlákovou, jejíž příbuzenské vztahy zasahovaly až do Heřmanova Městce, se můžete setkat v neděli 20. října v 17.00 hod. v Rytířském sále heřmanoměsteckého zámku, kde se s námi podělí o své zážitky a vzpomínky (doplňené videoprojekcí) na dobu strávenou v terezínském ghettu.

za Místní skupinu ČKA Václava Výborná

ADOPCE NA DÁLKU

„Nebýt vás, neměl bych žádnou perspektivu v životě,“ vzkázal před nedávnem David z Ugandy. „Díky vám se ze mě stal automechanik. Jsem za to velmi vděčný.“ Davidovo vzdělání podporoval dárce z Česka.

Díky jeho darům jsme chlapci platili školné, školní pomůcky a uniformy. David se pravidelně setkával se sociálním pracovníkem. Jeho úkolem bylo sledovat, jak chlapec ve škole prospívá, motivovat ho k učení a také ho vést ve výběru střední školy. „Dlouhodobě se ukazuje, že nejlepší možnosti pracovního uplatnění získávají mladí lidé s výučním listem,“ vysvětluje Grace Mboizi z charitní mise v Ugandě. „Výhodou je, že se obvykle nemusí stěhovat daleko za prací.“

Dlouhodobé statistiky ukazují, že více než polovina studentů, kteří vystudují díky programu Adopce na dálku, zakončí své vzdělání odborným učilištěm a vyučí se konkrétnímu řemeslu. David již získal své první zaměstnání, a to v malém městečku poblíž vesnice, kde vyrůstal.

„Jsem odhodlán posouvat se dál,“ vzkazuje do Charity. Jednou by chtěl vést vlastní autodílnu (převzato z Bulletinu ACHA Praha č. 7-8/2019 ze dne 15.8.2019).

Farnost sv. Bartoloměje i pro školní rok 2019/2020 podpořila dva studenty - Sofii z Běloruska a Musokeho z Ugandy. Na jejich školné byla vynaložena částka 13.900,- Kč. Aktuální stav účtu Adopce na dálku činí k 18. 8. 2019 částku 9.205,- Kč.

Za dlouhodobou podporu adoptovaných dětí děkuji a těším se na společné setkání v rámci minitrhu, který se uskuteční 2. a 3. adventní neděli v kostele sv. Bartoloměje.

Helena Polanská

POKUŠENÍ NORIMBERSKÉHO TRYCHTÝŘE

Úvaha o tužkách, tahácích a zakladateli tomismu

České přísloví „Stojí tam jak svatý na mostě“ asi všichni známe. Znamená to, že člověk stojí apaticky a prostě jen tak čumí. Když kráčíme v Praze po Karlově mostě, tak si svatých moc nevšímáme. A je to možná škoda. Na druhém pilíři je trojsoší, v jehož středu je Panna Maria a vedle ní jsou dvě sochy významných členů dominikánského řádu, sv. Dominika a sv. Tomáše Akvinského. Nikoho asi nepřekvapí, že tento církevní učitel 13. století, který importoval do teologie názory řeckého filosofa Aristotela, a to tak masivně, že

ho vyšetřovala svatá inkvizice, na které toho bylo z dnešního úhlu pohledu pramálo svatého, se stal patronem církevních škol a studentů.

Daleko zajímavější je, že se stal patronem výrobců tužek, které se v jeho době vůbec nepoužívaly. První tužky totiž začal vyrábět a prodávat až v 17. století Friedrich Staedtler v Norimberku. Přestože se dnes na světě každým rokem vyrobí a prodá asi 15 miliard tužek, rozšířil bych tento světcův patronát i na výrobce počítačových klávesnic a tiskáren, které tužky úspěšně nahrazují.

S Norimberkem je ale kromě tužek spojen ještě jeden pojem, a tím je tzv. norimberský trychtýř. Ten byl vynalezen k řešení problému, jak mám napsat úspěšně písemku, aniž bych se učil. Podle pověsti jistý norimberský švec naléval vědění do hlavy trychtýřem. Řada studentů by za takový trychtýř dnes byla ochotna skvěle zaplatit. Místo dřiny nad knihami snadná „vlitá“ moudrost a poznání. To je velké pokušení, tzv. pokušení norimberského trychtýře. Jeho příčina je pojmenována v hitparádě sedmi hlavních hříchů, je to prostá a jednoduchá **lenost**, která nás právě podle Tomášova oblíbence Aristotela nejvíce vyčerpává. Člověk, který propadne pokušení norimberského trychtýře, příliš nečte, nediskutuje, nepřemýšlí, ale snaží se rychle a bezpracně nalít do hlavy to, co je třeba. Norimberský trychtýř tak dostává podobu taháků, a namísto skutečného vědění poskytuje pouhou iluzi vědění. Oběti takového syndromu mohou dokonce získat i iluzi magisterského titulu či doktorátu.

Tomáš z Akvína, světec, filosof, patron studentů a studia, který právě v poznání a studiu spatřoval jednu z cest k Bohu, se musí při pohledu na dnešní studentskou obec obracet v hrobě. Ale asi tak nečiní, protože když jsem byl před lety v Toulouse, z truhličky pod oltářem sv. Tomáše v kostele jakobínů jsem žádný šramot nezaslechl. Snad to bylo právě tím, že byly prázdniny, a tak odpočívaly i světcovy ostatky v pokoji. Nebo že by světci byli spíše optimisté? Myslím, že jimi na tisíc procent byli.

Z knihy Pavla Konzubla Víra a polibek

POVĚST O HADÍ KORUNĚ SVATÉHO PAVLA

Znáte tuhle pověst o svatém Pavlovi? Já jsem ji neznal, a tak se s vámi o ni podělím.

Vypráví se, že apoštola svatého Pavla zastihla velká bouře ve Středozezemním moři, když se vracel z mise ze severní Afriky. Svatý Pavel to přežil a jako zázrakem byl mořem vyplaven na břeh ostrova Malty. Zdejší rybáři našli tělo, které nejevilo známky života. Vzkřísili ho, ale než jim stačil poděkovat, uštknul ho had.

Pověra říká, že zdejší Matka Země, která měla v držení mocnou hadí korunu, se proti sv. Pavlovi postavila. Hadi jí sloužili a napadali jenom vrahy a zločince. A proto zdánlivě milosrdní rybáři se Pavla začali bát a raději ho hodili do propasti. Mysleli si, že zemřel. Pavel však překonal sílu hadí koruny.

Když přijel románský guvernér ostrova Publius, aby se přesvědčil, že je tento neznámý cizinec mrtev, byl udiven nad tím, co spatřil. Svatý Pavel žil. V přesvědčení, že je pod Boží ochranou, ho požádal, aby jel s ním a pomodlil se za uzdravení jeho nemocného otce. Neuběhlo moc dnů a jeho otec mohl zase vstát.

Publius, celá jeho družina i všichni obyvatelé ostrova Malty přestoupili na křesťanství. Publius se chtěl svatému Pavlovi odvděčit, a tak pro něho postavil loď, aby mohl pokračovat ve své misi. Dárek byl svěděním zázračného uzdravení otce guvernéra ostrova. Na cestu s sebou vzal i hadí korunu, a tak Matka Země nemohla již více škodit.

Tuto pověst obsahoval třetí díl audiofilmu Ztracený poklad templářských rytířů 3 - Záhada hadí koruny. Je to film o tom, jak řád templářských rytířů svedl boj s kněžími Matky Země právě o Hadí korunu, která se tak vrátila zpět na Maltu.

Vendelín Výborný, 10 let

KDO BYL SVATÝ APOŠTOL BARTOLOMĚJ?

Již několikrát v minulosti jsme v KZ psali o patronovi kostela - sv. Bartoloměji. Za ta léta se však proměnilo věkové složení účastníků bohoslužeb, a proto nebude od věci si některá fakta i legendy o apoštolu Bartolomějovi znovu připomenout.

Bartoloměj:

apoštol, mučedník

patron Frankfurtu nad Mohanem, Maastrichtu, Plzně, Altenburgu, biskupství lutyšského a také dominanty našeho města - kostela na náměstí Míru;

patron: horníků, řezníků, knihařů, krejčích, sedláků, vinařů, pekařů, pastevců, sedlářů, koželuhů, obuvníků, štukatérů, ve Florencii obchodníků s olejem, sýrem a solí; proti nervovým chorobám, třesu a kožním nemocem

Utrpení apoštola Bartoloměje obsahuje mnohé nezaručené údaje, zprávy o životě, působení a mučednictví jsou prostoupeny četnými legendami. Původní jméno apoštolovo bylo Natanael. Jako Bartoloměj se objevoval jen v seznamu apoštolů. Bartoloměj se odvozoval pravděpodobně z hebrejského slova „bar tolmai“, syn oráče brázdy, což poukazuje na povolání jeho otce. Bartoloměj se narodil na počátku 1. století, jeho domovem byla Kána v Galilei

Tradice vypráví, že Bartoloměj se dostal k Ježíšovi přes apoštola Filipa. Kristus řekl, když svého nového učedníka uvítal a přijal do kruhu svých dvanácti apoštolů: „Hle, pravý Izraelita, v němž není lsti.“ (Jan 1,48)

Po Kristově zmrtvýchvstání kázal Bartoloměj v Arménii, Indii a Mezopotámii a hlásal evangelium. Slavný se stal svou schopností uzdravovat nemocné a především posedlé. Tak prý vyléčil i dceru arménského krále Polimia, načež se celá královská rodina obrátila na křesťanství. Zuřící pohanští

kněží štváli potom pohanského krále bratra proti Bartolomějovi. Ten dal Bartoloměje vojáky zajmout a krutě mučit. Pak byl odsouzen k tzv. perskému trestu smrti: z živého těla mu stahovali kůži, pak ho ukřižovali. Některá podání mluví také o stětí. Rok smrti Bartoloměje byl kolem poloviny 1. století, místo umučení snad v Sýrii.

Od konce 10. století odpočívají ostatky mučedníka a apoštola v kostele sv. Bartoloměje na tiberském ostrově v Římě. Chrám, postavený namísto antického Eskulapova chrámu, byl zbudován císařem Otou III.

Lebka mučedníka Bartoloměje je od r. 1238 v dřívějším farním kostele sv. Bartoloměje, dnešním dómě ve Frankfurtu nad Mohanem.

Úcta a tradice: jednou z nejznámějších tradic ke svátku sv. Bartoloměje je „almská pouť“, při níž v neděli před apoštolovým svátkem nebo po něm, putují obyvatel rakouského místa Alm do St. Bartholomä u jezera König v berchtesgadenském kraji. První poutě se konaly už v 17. století a vztahují se ke starému dubu: když skončila morová epidemie, almští slíbili, že každoročně budou putovat do Bartholomä, aby tam Bartoloměje prosili o ochranu pro dobytek před divokými zvířaty.

Ve Francii jsou dodnes zvykem „bartolomějské svíce“. Pro Francouze se však se jménem Bartolomějovým spojují i špatné vzpomínky; v „Bartolomějské noci“ v r. 1572 (Pařížská krvavá svatba) bylo na rozkaz Kateřiny z Medici povraženo 2000 protestantských Hugenetů.

Ale vrátíme se raději k poutnímu veselí. U nás v Heřmanově Městci se koná slavná bartolomějská pouť vždy v neděli po svátku sv. Bartoloměje. Je to pouť velkolepá se vším veselím, atrakcemi, stánky a lákadly, co k pouti patří. Dříve se konala na náměstí, v současné době je v parku v Bažantnici. Na náměstí zůstal kostel, ale i zde je v poutní den slavnostní atmosféra – letos chrámový sbor nastudoval Pololáníkovu mši, kterou bude celebrovat generální vikář královéhradecké diecéze spolu s naším duchovním správcem.

Bartolomějův svátek je od r. 1568 v římském kalendáři uváděn 24. srpna.

Znázorňování: Bartoloměj patří ke světcům často znázorňovaným v umění. Je zobrazován většinou s černými, kudrnatými vlasy, někdy má také krátký vous, na některých znázorněních je Bartoloměj ovšem také světlovlasý nebo má světlý, dlouhý vous. Často je oděn do bílého pláště, na nohou má sandály nebo je bos. Mívá u sebe knihu, svitek spisů, nůž na sdírání kůže, poutnickou hůl nebo hůl s křížem; často je u něho vidět přemožený ďábel; Také má někdy svou vlastní staženou kůži přes ruku nebo svou sřatou hlavu v ruce (mučednictví).

Se staženou kůží je Bartoloměje vidět na relikviáři „Tří králů“ v kolínském dómě a na fresce od Michelangela (kolem roku 1540) v Sixtinské kapli v kůži (Benátky S. Stae). Přípravy k mučení zachytil Ribera v malbě z r. 1630, která je dnes v Pradu v Madridu. Ve frankfurtském dómě ukazují nástěnné malby od Stephana Lochnera nad chórovou lavicí světcovu legendu. Skleněné okno v dómě v Naumburgu (kolem r. 1250) ukazuje Bartoloměje, jak stojí nad přemoženým králem Astyagesem.

V našem kostele je celý cyklus fresek s legendou o sv. Bartoloměji. Nad hlavním vchodem nad kruchtou je Bartoloměj stojící na můstku, v levé ruce drží knihu a se zdviženou pravíci káže okolostojícím orientálcům. Vedle něho stojí žena, nejspíše královská dcera. Nad ním se vznášejí andělé nesoucí kříž. V dalším klenebním poli je scéna mučení sv. Bartoloměje. Anděl přináší palmovou ratolest, symbol mučednictví a další nese řetěz s okovy, které připomínají vymýcení zlého ducha z arménské princezny. Na klenbě mezi oratořemi jsou vyobrazeni andělé nesoucí kříž, na kterém měl být Bartoloměj ukřižován. V posledním klenebním poli nad hlavním oltářem je Bartoloměj modlící se v kruhu andělů nad oblaky. Autorem fresek je František Xaver Balko, rodák z Wroclavi. Dílo dokončil v listopadu 1762.

Převzato z knihy Rok se svatými, aut. Schauber – Schindler a z KZ, srpen 1994, aut. Josef Výborný, vše zkráceno

LID JE JAKO ČLOVĚK VŮBEC: JE VNĚM VZNEŠENOST I OHAVNOST, MOUDROST I HLOUPOST. MŮŽE BÝT INSPIROVÁN K ČINŮM VELIKÝM I NÍZKÝM ...

LID, JAK JEJ ZNÁME Z HISTORIE, JISTĚ NEMŮŽE PŘEJÍT DO ČÍTANKY JAKO MORÁLNÍ VZOR. NUTNO SE S NÍM RVÁT O HODNOTY. JE NEDOKONALÝ. ALE NIC NENÍ DOKONALÉHO.

MORÁLNÍ ZÁKLAD DEMOKRACIE JE V TOM, ŽE VŠICHNI - I KRÁLOVÉ I FILOZOFOVÉ, JSOU PRÁVĚ TAK NEDOKONALÍ. A ŽE JE TEDY LÉPE VLÁDNOUT VE PROSPĚCH OHROMNÉHO POČTU NEDOKONALÝCH NEŽ VE PROSPĚCH EXKLUZIVNÍHO KROUŽKU NEDOKONALÝCH.“

FERDINAND PEROUTKA, PŘÍTOMNOST, 25.12. 1924

PROČ CHODÍM NA DEMONSTRACE

V devadesátých letech po revoluci jsme pochopili, že svoboda nebyla vybojovaná jednou provždy. Pochopili jsme, že svoboda je proces, že je v něm potřeba být pozorný k detailům, které nemusí znamenat nic, ale mohou znamenat všechno. Že je jednoduché o svobodu přijít, nenápadně a pomalu. Takže znovu chodím na demonstrace.

Chodím na demonstrace, protože není v demokratické zemi zvykem mít trestně stíhaného premiéra, který je registrovaným agentem StB. My jej máme.

Chodím na demonstrace, protože není v demokratické zemi zvykem, aby trestně stíhaný premiér vyměnil ministra spravedlnosti ve stejné chvíli, kdy tohoto premiéra policie navrhla obžalovat. U nás se tak stalo.

Ve firmě je možné nepohodlné kolegy vyměnit. Jenomže demokratický stát není firma. Chodím na demonstrace, abych podpořil, že spravedlnost v demokratické společnosti musí být spravedlností pro všechny, od premiéra k poslednímu z nás, padni komu padni. Premiér demokratické země se musí úzkostlivě snažit, aby nejenže nevyužíval svou moc k ovlivňování spravedlnosti, musí se i snažit o to, aby žádný z jeho kroků nemohl být interpretován jako využívání moci k ovlivňování spravedlnosti. U nás se tak neděje. Dosazení Marie Benešové bylo takovým krokem. Není zvykem v demokratické zemi, aby prezident lhal. U nás lže.

Není v demokratické zemi zvykem, aby se slova jako pravda a láska staly nadávkami. U nás se tak stalo.

Naopak je v demokratické zemi zvykem, aby se systém mohl opřít o prezidenta, který je pro všechny občany morální autoritou. Bohužel, náš současný prezident není morální autoritou, není autoritou vůbec žádnou.

Marek Orko Vácha, Okénko do farnosti

LIDÉ SE PŘESTALI BÁT

Demokracie, která není spojena s duchovní kulturou rozlišování hodnot, je velmi zranitelná. I nacismus v Německu a komunismus u nás přišly k moci skrze demokratické volby, hlasy většiny. Stačí, aby populisté svými hesly překřičeli kritické hlasy střizlivého rozumu.

Magnetem pro voličské hlasy je dnes nepřiznaná touha mnoha lidí, být také takoví, jako bezskrupulózní magnáti“, zbavit se všech zábran svědomí a vzlétnout do světa bohatství, moci a luxusu, který každý večer adorují v televizních seriálech. Známe to z evangelia o pokoušení na poušti: „Všechno ti dám ...“

Má to však jeden háček: nezřízená touha po bohatství a moci má sebezáhubný charakter. Kdo nezná hranici, kdy už má dost, kdo nepatří mezi ty, kteří „na svém přestati umí“, začne dělat chyby a dostane se na šikmou plochu, která dřív nebo později vede k jeho pádu.

Pro normalizační režim bylo tím aktem, kdy přetekla trpělivost veřejnosti, brutální rozeznání studentské demonstrace. Pro babišovskou pyramidu moci to byl pokus uchránit se před právními důsledky svého jednání výměnou ministraa, do jehož kompetence spadá soudnictví. Ale to byla jen ona příslovečná poslední kapka - ve skutečnosti jde o mnohem víc, než jen o tuto jedinou kauzu.

Připomene-li si 17. listopad 1939 a 17. listopad 1989, boj proti nacismu a komunismu, nemůžeme ignorovat fakt, jaké síly dnes podpírají Babišovu vládu. Jeho hlavními spojenci jsou dva překvapiví vzájemní spojenci na obou extrémních křídlech politického spektra: na jedné straně nenapravitelní komunisté a na druhé nahnědlý pravicový nacionální extrémismus, voliči Okamury a příznivci Klause juniora. Komunisté i pravicové nacionální

extrémisté, svorně vzhlízející k Putinovu Rusku, opět u nás nebezpečně zdvihají hlavy. Každý by si měl povinně přečíst knížku Timothy Snydera s názvem Tyranie, knížku varující před lehkostí, s níž je možné přejít od demokracie k autoritativním režimům - ostatně máme před očima dění v Polsku a Maďarsku.

Ale něco významného se u nás nyní stalo, když se začala plnit nejen pražská náměstí, ale i náměstí menších měst a obcí. Lidé se přestali bát. Ukázalo se, že onen příkop, který prohluboval zejména Miloš Zeman, když soustavně štvál venkov proti Praze a Brnu, je už překlenut: občané pocítili vzájemnou solidaritu a společnou odpovědnost. Ukázali svou hrdost, svou důstojnost svobodných občanů.

A ještě jeden aspekt současné vlny občanské nelhostejnosti bychom neměli přehlédnout. Je to nápadně silná aktivní přítomnost věřících křesťanů - jak ve vedení iniciativ jako je Milion chviliek pro demokracii, tak mezi řečníky a účastníky demonstrací nejen v Praze, ale i v řadě dalších měst a obcí. Je pozoruhodné, že česká sekulární společnost s mnoha předsudky vůči církvím velmi pozitivně přijímá duchovní, kteří na těchto demonstracích promlouvají. Vyjadřují solidaritu s občany, obdobnou té, kterou kdysi vyslovil kardinál Tomášek. Představují tvář církve, v níž duchovní nechtějí hrát trapnou roli ozdobných ornamentů při vojenských přehlídkách, státních recepcích, či svěcení obchodních domů, nýbrž dovedou se odvážně chopit kriticko-prorocké role a pravdivě veřejně nazývat zlo zlem a dobro dobrem. Konají tím velkou službu pro věrohodnost křesťanů v české společnosti.

Jsem přesvědčen, že v jedné věci se přese všechny velké rozdíly demonstrace 1898 a 2019 navzájem podobají - nejde o stranicko-politický mocenský zápas, nýbrž o projev mravní odpovědnosti - touhy po spravedlnosti, bez níž - jak napsal sv. Augustin - by státy byly jen velkým lotrovstvím.

Christnet, 21. června 2019, zkráceno

FARNÍ TÁBOR 2020?

Farní tábory byly v našem farním společenství dlouholetou tradicí. Tábor se nám vždy velmi líbil. Byl akční, vedoucí se k nám chovali skvěle a připravili nám výborný program na určité téma, a za to jim patří velký dík. Kvůli "vícečetnému materství" se letos tábor bohužel nemohl uskutečnit. Víme, že zde byla možnost jet na tábor s farností z Holic, které někteří z nás využili.

Přesto si myslíme, že by se hodilo prohloubit kontakt mezi dětmi naší farnosti a námi teenagery, a proto bychom rádi v tradici farních táborů HM pokračovali. Naše nejstarší skupina náboženství plánuje se přes rok scházet a připravovat program pro vaše děti či vnoučata. Proto by nás zajímalo, zda-li byste měli o tuto akci zájem. Čekáme na vaši zpětnou vazbu. Termín i místo konání budou včas upřesněny. Svůj předběžný zájem hlase u Amálky Výborné. Těšíme se po roční pauze na další díl farních táborů v roce 2020.

Za Společenství mládeže Amálka Výborná

KAŽDÁ VTEŘINA MÉHO ŽIVOTA, MÉ DOBRO A MÉ ZLO, OVLIVŇUJE POLE, TKANIVO VESMÍRU. KAŽDÁ MODLITBA MÁ VLIV NA CELÝ VESMÍR A KAŽDÝ MŮJ HŘÍCH TRHÁ VLÁKNA V CELÉM EXISTUJÍCÍM UNIVERSU. VŠECHNO JE SPOJENO. ŽÁDNÝ ČLOVĚK NENÍ OSTROV. ŽÁDNÁ VŘETENUŠKA ANI CHRPA, ŽÁDNÁ MOJE MODLITBA ANI ŽÁDNÝ MŮJ DOBRÝ SKUTEK NEJSOU OSAMOCENY. STÁVAJÍCÍ POZNATKY MODERNÍ BIOLOGIE A EKOLOGIE VEDOU K POZNÁNÍ, ŽE JE TŘEBA CHRÁNIT PŘÍRODU PŘEDEVŠÍM PROTO, ŽE JSME JEJÍ SOUČÁSTÍ, ŽE JEJÍ STAV JE NÁŠ STAV A ŽE JE-LI ONA DEVASTOVÁNA, PAK MY TÉŽ. NEPŘEŽIJE-LI ONA, PAK NEMÁME ŠANCI PŘEŽÍT ANI MY.

Marek Orko Vácha, Tváří v tvář Zemi

CHYSTANÉ AKCE

- 14. 9. - Dny evropského kulturního dědictví - Den otevřených dveří památek - komentované prohlídky mimo jiné kostela sv. Bartoloměje, kostela Zvěstování Panny Marie, Husova sboru a Synagogy; v neděli, tj. 15. 9., bude otevřena Synagoga a židovský hřbitov
- 15. 9. - 16.30 - kostel sv. Bartoloměje - divadelní hra o Elišce Pretschnerové v provedení divadelního souboru z Brna
- 20. - 21. 9. - Babí léto na Konopáči
- 22. 9. - 17.00 - Rytířský sál zámku - přednáška Mgr. Jana Duse o činnosti Lékařů bez hranic - pořádá MS ČKA Heřmanův Městec
- 28. 9. městské slavnosti - zahájeno mší sv. v kostele sv. Bartoloměje
- 12. 10. - duchovní obnova na skautském srubu u Vyžic; další informace v průběhu měsíce září
- 20. 10. - 17.00 - Rytířský sál zámku - přednáška Michaely Vidlákové „Dítě v terezínském ghettu“ (matka M. V. pocházela z HM, rodina byla za války transportována do Terezína)
- 30. 11. - 14.00 - zahájení výstavy betlémů (do 15. 12.)
 - 17.30 - divadelní představení Víti Marčíka pro rodiny s dětmi v Sokolovně - „Setkání před betlémem“

Příští číslo KZ vyjde o Vánocích; napište nám i vy své vánoční příběhy do 15. prosince ve formátu A4 a předejte je buď osobně nebo na adresu vyborna.vaclava@seznam.cz

Příspěvek na náklady tisku: 6,- Kč